

Tisztelt gyászoló Közösség! Kedves Jakucs család, Kollégák, Barátok, Tanítványok! Drága Professzor úr! Tanár úr! Aranyos Laci bátyám!

Nekem jutott a tanítványok részéről az a hihetetlenül nehéz feladat, hogy nevükben elköszönjek, s legkedvesebb tanáiraik egyikének az utolsó leckét felmondjam. Szívesen vártam volna még vele!

Az ilyen nehéz pillanatokban csak a költők segíthetnek, s nem véletlenül mondja **Arany János**: „Boldog az, ki másokra költi dús élte kincsét, bár az idő halad”. Igen **Jakucs** tanár úr. Köszönjük Neked, hogy négy évtizedig tetted ezt meggyőződéssel, hittel, szeretettel, szorgalommal, emberséggel. S talán nem véletlenül – remélem sokak nevében – írtam januárban, a 75. születésnapodra átadott könyv dedikációjába: „csak a nagyság nevel, a közönséges iskolamesterek nem tanítanak meg semmire”.

Nem az e pillanatokban gyakori pátosszal, hanem valóban teljes szívemből érzem és mondom, hogy **Jakucs László** ilyen emberi nagyság volt sok-sok száz tanítványa szemében. Egész tanári munkássága betöltötte azt az eötvösi mondást, amely szerint „ha van gyönyör a világon, azt csak a tudomány és a szeretet adja”.

Jakucs professzor tanári munkásságának ezek voltak azok a vezérgondolatok, amelyek végigkísérték az itt töltött négy évtizedet.

A halálozat követő egyetemi órán, a gyász néma csöndje után meséltem Rólad a mai diákoknak. A Béke-barlangot felfedező, s oda először velünk, 1970-ben visszatérő, a karbidlámpa illatától szinte átszellemülő barlangászárról, a ma már végig sem járható csodálatos, három hetes jugoszláv karsztmorfológiai terepgyakorlat vezetőjéről, akivel Szkopjében ünnepelhetünk, s nem is akárhogyan, egyetemi tanári kinevezését 1971. július 1-én, az órák és előadások geomorfológiai rajzairól, a hangosított diáké-

pek, filmek és videofelvételek utánózhatatlan jakucsi színeiről, látásmódjáról, föld- és természetszeretetről.

Jakucs professzor úr egész tanári munkásságát a belülről sugárzó egyéniség és személyiség szemlélete és szeretete határozta meg, s adott életre szóló pedagógusi iránymutatást sokunk számára. Ahogy **Selye János** mondta „...mert a tudomány nemcsak felfedezés, hanem életszemlélet, jellem, temperamentum és képzelőerő dolga”.

A mi tanárunk az utóbbiban is utólérhetetlen volt. Invenciózus és mindig szellemesen progresszív ötletei nem csak a tudóst magát segítették, hanem a diákot is, hogy meggyőződéssel higgye, igazán csak azt lehet megtanulni és tanítani, ami teljes szívükből, értelmükből fakadó meggyőződésünkké válik.

Így lehettünk Veled együtt és általad is a geográfának, **Cholnoky** szavaival – a tudományok királynőjének – hiteles és boldog szolgálói.

Kedves, jó Jakucs professzor úr! Laci Bátyám!

A megrendült szomorúság és őszinte fájdalom mellett mégis abban a boldog tudatban álllok itt ezen utolsó, Nálad tett vizsgám végső mondatainál, hogy hálásan köszönjük mind ezeket.

S ne aggódj, míg tanítványaidd a katedrákon állnak, biztos lehetsz benne: „...hogy fennmarad, s nőttön nő tiszta fényed, amint időben, s térben távozol”.

Remélem valóra válnak utolsó könyved utolsó mondatai: „A barlangkutató karbidlámpájával világítja meg a mennyországba vezető utat.”

„Százarcú vizek templomainak kutatója”, mi viszük tovább a fáklyád, Te pedig nyugodj békében!

Dr. Csatári Bálint